

იზბილუს შამაჯამიბელი დღე

მაკა კაჭკაჭიშვილი-ბერიძე

ისტორია ითვლება დღეებით, წლებით, ათწლეულებით, ასწლეულებით . . . მაგრამ ისტორიისთვის მხოლოდ ჟამთასვლა არ არის საკმარისი. ისტორიას ქმნიან ჩვეულებრივი ადამიანები, გამორჩეული პიროვნებები, ღირსეული მოღვაწენი. იგიფასდება ასეთი დამიანების ნამოქმედართ და თვით აფასებს მათ ღვაწლს. სამწუხაროდ, თანამედროვენი ხშირად ცდებიან, ისტორია – არასოდეს!

ქვეყნისთვისრთულ პერიოდში სამხრეთში დაფუძნებულმა საგანმანათლებლო კერამ – სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტმა თავისი ისტორიის ათვლა 25 წლის წინ დაიწყო. მეოთხედი საუკუნე საკმარისი აღმოჩნდა იმისათვის, რომ ფაქტები დაფიქსირებულიყო, მოვლენებს შესაფერი სახელი დარქმეოდა, ბევრ კითხვას პასუხი გასცემოდა, ეჭვები გაქარწყლებულიყო, შედეგები გამოკვეთილიყო, მიღწევები და წარმატებები წარმოჩენილიყო.

მთელი წლის განმავლობაში გადანაწილდა სამცხე-ჯავახეთის დაარსებიდან 25 წლისადმი მიძღვნილი ღონისძიებები. ამდღეობული განწყობა გასდევდა სხვადასხვა მასშტაბის სამეცნიერო კონფერენციებს, პროფესორ-მასწავლებელთა წიგნების პრეზენტაციებს, საჯარო ლექციებს, საქმიან შეხვედრებს, საღამოებს.

16 ნოემბერი; 14.00- სტუდენტთა რეაბილიტირებული საერთო საცხოვრებლის გახსნაახალქალაქში; 18.00 – სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტის 25 წლისთავისადმი მიძღვნილი საიზბილო ღონისძიება, - ასე ჩაიწერა საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს მიერ ორგანიზებული მეცნიერებისა და ინოვაციების საერთაშორისო კვირეულის პროგრამაში დღე, რომელმაც შეაჯამა წლის საიზბილო ღონისძიებები, იქცა კულმინაციად. პროგრამაშიც მონიშნა როგორც დღის მთავარი მოვლენა.

მოსაწვევები სტუმართა მრავალრიცხოვანი სიიდან თითოეულს კონკრეტულ ღონისძიებაზე თუ ღონისძიებებზე ეპატიუბოდა. ამგვარმა მიდგომამ გაამართლა – თითოეული ადამიანი ჩაერთო პროგრამის იმ ნაწილში, რომელიც ახლობელი, საინტერესო იყო მისთვის ან პირადად მას უკავშირდებოდა.

აკადემიური საბჭოს გაფართოებულმა სხდომამ საიუბილეო დღეს სხვაგვარი სერიოზულობა შემატა. საბჭომ გადაწყვეტილებით, საპატიო დოქტორის წოდება მიენიჭებინა აკადემიკოს როინ მეტრეველისათვის, თსუ-ს რექტორ, აკადემიკოს ვლადიმერ პაპავასათვის, არტაანის უნივერსიტეტის რექტორ, პროფესორ რამაზან ქორქმაზისთვის, ართვინის ჭოროხის უნივერსიტეტის რექტორ, პროფესორ მეჰმედ დუმანისთვის, გამოსატა მადლიერება და პატივისცემა წარსულში გაწეული ღვაწლისადმი, მხარი დაუჭირა მომავალში თანამშრომლობასა და ურთიერთობებს, გამოკვეთა პრიორიტეტები. აკადემიური საბჭოს სხდომას წარმართავდა სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტის რექტორი, პროფესორი მერაბ ბერიძე, რომლის ფუნქცია იმ დღეს მხოლოდ უნივერსიტეტის ხელმძღვანელობა არ გახლდათ. რექტორი გადაუჭარბებლად აფასებდა უნივერსიტეტის საპატიო დოქტორებს ღვაწლს, როგორც წლების წინ მათი ამაგის უშუალო მოწმე. უნივერსიტეტის პირველი და ამჟამინდელი მესვეურის თითოეული სიტყვა იყო ამაღელვებელი, გულწრფელი, რეალური და სარწმუნო: „**მნიშვნელოვანი დღეა იმიტომ, რომ მეგობრები, უახლოესი ადამიანები არიან ჩვენ გვერდით. ისინი, ვისაც დიდი წვლილი აქვს ჩვენი უნივერსიტეტის უნივერსიტეტად ჩამოყალიბებაში. მისი მასშტაბების, მისი საფუძვლებისა და მომავლის განსაზღვრაში. ამიტომ უნივერსიტეტმა გადაწყვიტა, რომ პროფესორებს, აღიარებულ მეცნიერებს, რომელთაც განსაკუთრებული დამსახურება აქვთ მეცნიერებასა და ჩვენი უნივერსიტეტის ცხოვრებაში, შესთავაზოს მეგობრობის ახალი საფეხური – საპატიო დოქტორის წოდება**“.

აკადემიკოსმა როინ მეტრეველმა ხაზი გაუსვა სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტის არსებობის მრავალმხრივ მნიშვნელობას: „**თქვენი უნივერსიტეტი ჩვენი ქვეყნის ისტორიაში არის უდიდესი მნიშვნელობის მქონე უმაღლესი სასწავლებელი. აქ ბევრი ფაქტორია გადამწყვეტი. პირველი-გეოგრაფიულ გარემოს მივაქციოთ ყურადღება. ეს არის სამცხე-ჯავახეთის უნივერსიტეტი და ის საქართველოს ამ კუთხეში გაიხსნა. დიდი ამოცანები იყო ჩადებული მასში, ბევრი ვალდებულება იკისრა პროფესურამ, რექტორატმა. უნივერსიტეტს ჰქონდა საპასუხისმგებლო მისია**“. აკადემიკოსმა როინ მეტრეველი შეეხო გლობალიზაციის ეპოქაში საერთო გამოწვევებს, მძლავრი საგანმანათლებლო კერის მნიშვნელო-

ბას და დასძინა: „ეს არის საქართველოს ძირძველი მიწა-წყალი. ეს არის ფუძე საქართველოსი, აქედან დაიწყო ჩვენი კულტურა. აქედან წამოვიდა ქრისტიანობა, აქედან წამოვიდნენ ბაგრატიონები, ერთადერთი დინასტია საქართველოს ისტორიაში. ამდენად, აქ ქვეყნის კულტურულ-მეცნიერულ აღორძინებას უდიდესი მნიშვნელობა ჰქონდა. მე ვხედავ უნივერსიტეტს ფეხზე დამდგარს და ჩემთვის ეს არის უდიდესი სიხარული. საპატიო დოქტორობა პირველად თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტში ივანე ჯავახიშვილმა შემოიტანა. ღირსეულ ხალხს, ვისაც დამსახურება ჰქონდა ამა თუ იმ უმაღლესის მიმართ, ირჩევდნენ დოქტორად. მეც დიდ მადლობას მოგახსენებთ, რომ იმათ რიგში ვართ მოხსენებულნი. გულწრფელად გეუბნებით, მსოფლიოს სხვადასხვა უნივერსიტეტის დოქტორიც გახლავართ, მაგრამ სამცხე-ჯავახეთის უნივერსიტეტის დოქტორობა ჩემთვის ძალიან მნიშვნელოვანია“. უნივერსიტეტებს შორის არსებულ განსაკუთრებული ურთიერთობები გახსნა აკადემიკოსმა ვლადიმერ პაპავამ: „ჩვენთვის თქვენი უნივერსიტეტი განუყოფელი ნაწილია. ვამაყობთ იმით, რომ ბატონი როინის ხელმძღვანელობით შექმნილი უნივერსიტეტი დღეს დაფრთიანდა და ასეთი წარმატებულია. ჩვენი ურთიერთობა გამტკიცებულია 25-წლიანი მეგობრობით. დარწმუნებული ვარ, ეს ასეც გაგრძელდება, ვინც არ უნდა იყოს უნივერსიტეტის რექტორი. ჩვენთვის ძალიან დიდი პატივია დღეს ამ წოდების მიღება“.

პერსპექტივებისადმი იყო მიმართული თურქეთის ორივე უნივერსიტეტის რექტორის სიტყვა. „სადაც არსებობს კავშირ-ურთიერთობები, იქ არსებობს ბედნიერება, იქ არსებობს წარმატება. ქართველები და თურქები ძალიან ახლოს მყოფი ერები არიან. ვფიქრობ, აუცილებელია, გავხადოთ უფრო ელასტიური ის სათქმელი, რაც ჩვენ შორის არსებობს და დავამყაროთ უფრო მჭიდრო კავშირი. მე ბატონი მერაბის მხრიდან გადმოცემულ დიპლომს ვუყურებ, როგორც კიდევ ერთ წინ გადადგმულ ნაბიჯს ჩვენს ურთიერთობაში. ამისათვის განსაკუთრებულ მადლობას მოგახსენებთ. ვფიქრობ, რომ ქართველები და თურქები – ეს ორი ერთი ქმნის ძირითად საფუძველს კავკასიაში მშვიდობისათვის. ჩვენ თუ ვიქნებით ერთმანეთის გვერდით, მაშინ მთელ კავკასიაში იქნება მშვიდობა“, - თქვარტაანის უნივერსიტეტის რექტორმა რამაზან ქორქმაზმა. უცხოელი რექტორების გამოსვლებმა დაადასტურა, რომ ურ-

თიერთობები, რომელთაც საფუძველი ჯერ კიდევ 90-იან წლებში ჩაეყარა, მყარია, გრძელდება და თავის ფუნქციას ასრულებს. ართვინის ჭოროხის უნივერსიტეტის რექტორმა მეჰმედ დუმანმა აღნიშნა: „**მე დიდად ბედნიერი გახლავართ, რომ ვიმყოფები თქვენ შორის და მივიღე თქვენგან საპატიო დოქტორის წოდება. დიდ მადლობას გადავუხადი ბატონ მე-რაბს. მინდა გამოვხატო ჩემი აზრი იმასთან დაკავშირებით, რომ ჩვენი ორი ქვეყანა, ეს არის მეგობრული ქვეყანა, ჩვენი ურთიერთობები არის მეგობრული. ვფიქრობ, რომ ჩვენი თანამშრომლობა უნდა გავაღრმავოთ მტკიცე ნაბიჯებით. ეს არის ჩვენი აზრი, ჩვენი დამოკიდებულება ამ საქმისადმი**“.

უნივერსიტეტების თანამშრომლობაში შეტანილი წვლილისთვის მადლობის სიგელი გადაეცა საქართველოს ანდრია პირველწოდებულის სახელობის ქართული უნივერსიტეტის რექტორს, პროფესორ სერგო ვარდოსანიძეს.

დასრულდა აკადემიური საბჭოს სხდომა. მასპინძელი უნივერსიტეტის რექტორი საპატიო დოქტორებს, სტუმრებს გაუძღვა ახალქალაქისკენ. იქ, სადაც წლების წინ მისი ხელმძღვანელობით გაიხსნა ივ. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ჯავახეთის ფილიალი, დღევანდელი უნივერსიტეტის მესამე კორპუსი.

სტუმრებს ჯავახეთში ნოემბრის მზიანმა დღემ უმასპინძლა. ოთხსართულიანი რაბილიტირებული, კეთილმოწყობილი სტუდენტთა საერთო საცხოვრებლის ეზოში ყველა მოწვეული სტუმარი შეკრებილიყო. შეხვედრის დასაწყისში უკვე ცხადი იყო, რომ ქალაქმა იგრძნო 16 ნოემბრის განსაკუთრებულობა. ეს არ იყო ერთი ეროვნების აღამიანების, ერთი კოლექტივის, ერთი დაწესებულების ღონისძიება. ეს ეხებოდა მუნიციპალიტეტებს, მოქალაქეებს, თითოეულ ოჯახს. უნივერსიტეტის მესამე კორპუსის ეზოში შექმნილი განწყობა თავისთავად ადასტურებდა, რომ სასწავლებელმა თავისი სიტყვა თქვა, წლების განმავლობაში გაწეულმა შრომამ შედეგი გამოიღო. იუბილეზე მოწვეულ სტუმრებს ახალქალაქში შემოურთდა საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების მინისტრითამარ სანიკიძე, სამინისტროს წარმომადგენლები, სახელმწიფო რწმუნებულ-გუბერნატორი სამცხე-ჯავახეთის მხარეში აკაკი მაჭუტაძე.

„**დღეს ჩვენთან შეკრებილი სტუდენტობა შედარებით ნაკლებია და ამას თავის მიზეზი აქვს. 50 სტუდენტიდან დავი-**

წყეტ შარშანწინ. წელს უკვე 80 სტუდენტი გვყავს. შეიძლება ეს დიდი უნივერსიტეტებისთვის ბევრი არ არის, მაგრამ ჩვენთვის, იმ გარემოსთვის, სადაც დღეს ვიმყოფებით, ძალიან სერიოზული სტაბილიზაციისა და პროგრესის გზა ჩანს“, - აღნიშნა პროფესორმა მერაბ ბერიძემ. რექტორმა გაიხსენა 2002 წელი, ივ. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ჯავახეთის ფილიალი ახალქალაქში. საინტერესო პერიოდი, როდესაც, მისი თქმით, ახალქალაქში სასწავლებლად არა მარტო სამცხე-ჯავახეთიდან, მთელი საქართველოდან დაიძრა ახალგაზრდობა. პირველ წელს, კონტიგენტის საკმაოდ დიდი რაოდენობა მოვიდა დასავლეთ საქართველოდან. 2004 წელს ახალქალაქში 300-ზე მეტი სტუდენტი სწავლობდა. ხაზი გაესვა იმასაც, რომ „პირობები იმ წლებთან შედარებით უკეთესი ვგაქვს, მაგრამ გარკვეული მიზეზების გამო სტუდენტთა რაოდენობა შემცირდა. პირველ რიგში იმის გამო, რომ სტატუსი შეიცვალა ჯავახეთის ფილიალმა, ის იყო სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფილიალი და იქცა კოლეჯად. ამან სერიოზული დადი დაასვა ახალქალაქს“. უნივერსიტეტის რექტორმა განსაკუთრებით გაამახვილა ყურადღება იმ თანადგომაზე, რომელიც გამოხატა საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტრომ. ისაუბრა უშუალოდ მინისტრის თამარ სანიკიძის დამოკიდებულებასა და პოზიციაზე: „2012 წლის შემდეგ, რეორგანიზაციის საფუძველზე, იქმნება სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო სასწავლო უნივერსიტეტი, ხოლო შემდეგ – სახელმწიფო უნივერსიტეტი. ჩვენი სამინისტროსგან ძალიან სერიოზული მხარდაჭერის საფუძველზე ამ დროიდან მოყოლებული უკვე იწყება ახალქალაქში რეაბილიტაცია იმ სტუდენტური საერთო საცხოვრებლისა, რომლის განხილვაც შევიკრიბეთ დღეს. მინდა განსაკუთრებული მადლიერება გამოვხატოს სამინისტროს, ჩვენი მინისტრის მიმართ, რომელმაც სერიოზულად მიიტანა გულთან ჩვენი მაშინდელი მდგომარეობა და ამ ხნის განმავლობაში იდეა იქცა რეალობად. ამ გარემოში, დარწმუნებული ვარ, რომ განათლების სერიოზული კერა ყალიბდება და ვიცი, რომ აქაური მოსახლეობა, სომხები, ქართველები ამას გააკეთებენ ისე, როგორც მათ კულტურას, როგორც ტრადიციას, განათლებას ეკადრება“.

საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების მინისტრმა თამარ სანიკიძემ ყურადღება რამდენიმე მნიშვნელოვან საკითხზე გაამახვილა. სამინისტროს დახმარება შეაფასა რო-

გორც სისტემური მიდგომა, როგორც სახელმწიფოს დამოკიდებულების გამოხატულება, როგორც განათლების რეფორმის მდგრადობის ინდიკატორი. მინისტრის აზრით, განათლების ხარისხის გაუმჯობესება შეუძლებელია რეგიონის უნივერსიტეტების მომქალაქების გარეშე. განსაკუთრებით სასიამოვნო იყო მისი მხრიდან უნივერსიტეტის მისიის, მისი ფუნქციის შეფასება. ნდობა, რომელიც გამოიხატა სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტისადმი, იყო ერთდროულად საგულისხმო და საპასუხისმგებლო. „ამ რეგიონში უნივერსიტეტს ნამდვილად აქვს წამყვანი როლი. ეს სწორია და კარგია, რომ აქედან დავიწყეთ მუშაობა, იმიტომ რომ პირველი შედეგები თუ აქ დაგინახეთ, დანარჩენი შედეგები იქნება აბსოლუტურად თანმდევი. უნდა მივალწიოთ იმას, რომ უნივერსიტეტი მივიყვანოთ ისეთ კონდინციამდე, რომ მან შეძლოს და მოემსახუროს მთელ რეგიონს. ძალიან მნიშვნელოვანია, რომ დღეს, როდესაც ესაუბრობთ უკეთეს განათლებაზე, განათლების ხარისხზე, შეუძლებელია ყველაფრის კეთება თბილისიდან. აუცილებელია მდგრადი განვითარებადი ინსტიტუციები შესაბამის რეგიონებში, იმისთვის, რომ იმ რეგიონის მოთხოვნებს უპასუხოს. ამიტომ არის ჩვენი ყურადღება აქეთ მომართული. დაწყებული პედაგოგებიდან, დამთავრებული კვლევით, აქ უნდა არსებობდეს იმ დოზით და იმ რაოდენობით, რაც სჭირდება რეგიონს. უფრო მარტივი იქნება დედაქალაქთან მუშაობა, უფრო მარტივი იქნება სხვა უნივერსიტეტებთან მუშაობა, უფრო მარტივად მოხდება იმ პრობლემების გადაჭრა, რომელსაც დღეს, ვეჭვიდან ვეჭვი ვხედავთ. ამიტომ, ვფიქრობ, რომ კარგი დასაწყისია, წინ წადგმული ნაბიჯია“, – აღნიშნა თამარ სანიკიძემ. სამინისტროს, მინისტრის მისამართით სამადლობელ სიტყვებს გვერდი ვერ აურა იმ დღეს ვერცერთმა გამომსვლელმა. გამოიკვთა, რომ კეთილ, საჭირო და მომავალზე გათვლილ საქმეს შემფასებელიც მრავლად ჰყავს და დამფასებელიც.

აკადემიკოსმა როინ მეტრეველმა მიულოცა ყველას საერთო საცხოვრებლის გახსნა: „გილოცავთ შესანიშნავი უნივერსიტეტის 25 წლისთავს. მე შემთხვევით არ ვამბობ სიტყვას „შესანიშნავი“ იმიტომ, რომ ეს არის უნივერსიტეტი, რომელმაც გაუძლო წლებს და დღეისთვის მოვიდა მძლავრ სამეცნიერო კერად, ეს არის სამცხე-ჯავახეთის უნივერსიტეტი“. აკადემიკოსმა გამოკვეთა უნივერსიტეტის რექტორის დამსახურება, მისი სერიოზული დვაწლი ჯერ ახალციხის ფილიალის, შემდეგ

ჯავახეთის ფილიალის გახსნის საქმეში. გაიხსენა ადგილობრივი მთავრობის წარმომადგენლები, რომელთა უშუალო თანადგომით შესაძლებელი გახდა ახალქალაქში მძლავრი კერის არსებობა – მაშინდელი გამგებელი აშოტ ამბარცუმიანი, ახლანდელი პარლამენტის დეპუტატი სამველ პეტროსიანი. მადლობა გადაუხადა თითოეულ მათგანს.

სტუდენტებს საერთო საცხოვრებლის გახსნა მიუღოცა აკადემიკოსმა ვლადიმერ პაპავამ. ქართულ-თურქულ უმაღლეს სასწავლებლებს შორის ურთიერთობებში სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ლიდერის როლზე გაამახვილეს ყურადღება თურქეთიდან ჩამობრძანებულმა რექტორებმა. გამოხატეს თანამშრომლობისთვის, კიდევ უფრო მჭიდრო კავშირებისთვის მზადყოფნა. მნიშვნელოვანი იყო ერევნის სახელმწიფო უნივერსიტეტის რექტორის, პროფესორ არამ სიმონიანის მილოცვა, რომელიც მან იუბილემდე რამდენიმე დღით ადრე გამოგზავნა: „მინდა მოგილოცოთ სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტის დაარსებიდან 25 წლის იუბილე. ერევნის სახელმწიფო უნივერსიტეტი სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტთან თანამშრომლობას უდიდეს მნიშვნელობას ანიჭებს. უნივერსიტეტის დაარსებიდან ცოტა დროა გასული, თუმცა მისი როლი როგორც საგანმანათლებლო და კვლევის კუთხით, ასევე კულტურის მხრივ, დიდია თქვენს რეგიონსა და მთელ ქვეყანაში. თქვენი სტუდენტობა და აკადემიური პერსონალი მიჰყვება უმაღლესი სტანდარტის ტრადიციას. უნივერსიტეტის სამეცნიერო პოტენციალი მეცნიერების სხვადასხვა დარგში ინტერდისციპლინარული კვლევისა და ინოვაციურ შრომების უნიკალურ შესაძლებლობას ქმნის. მის ისტორიულ, სოციალურ-კულტურულ და პოლიტიკურ საფუძველზე დაყრდნობით, ასევე კვლევებისა და სწავლების პროფილის მიხედვით, შესაძლებელი ხდება დავინახოთ საქართველოში თქვენი უნივერსიტეტის პრესტიჟის ზრდა ... ჩვენ დარწმუნებულნი ვართ, რომ აკადემიური თანამშრომლობა, რომელიც ჩვენ შორის არსებობს, გაგრძელდება და კიდევ უფრო განვითარდება უნივერსიტეტებისა და ქვეყნების საკეთილდღოდ“.

შესაძლებელია თუ არა ერთნაირი ხარისხის განათლების მიღება კორპუსებში, რომლებსაც ორ გეოგრაფიულ არეალში, ერთმანეთისგან 70 კილომეტრის დაშორებით არსებობს. თანაც განსხვავება მხოლოდ მანძილში როდია, განსხვავდება კლიმატი, საყოფაცხოვრებო პირობები. ამ და მსგავს კითხვებს უპა-

სუხა ქართული ფილოლოგიის მეოთხე კურსის სტუდენტმა ვართუჰი კულოიანმა, რომელსაც აღეღებინებოდა საკუთარი სახელისა და გვარის დასახელება დაეწედა, თუმცა ძირითადი სათქმელი დამაჯერებლად, გამართული ქართულით ჩამოაყალიბა: „ამ უნივერსიტეტში სწავლა დაეწეე 2011 წლიდან. მაშინ თითქმის არ ვიცოდი ქართული ანა და შიში მქონდა, რომ ვერ გაგიგებდი ლექციებს, მაგრამ ჩემი პედაგოგების დახმარებით ვისწავლე ქართული, გავეცანი საქართველოს ისტორიას, კულტურას, შევიძინე ქართველი მეგობრები და ძალიან მიხარია, რომ იმ უნივერსიტეტში ვსწავლობ, სადაც ცოდნა ფასდება“.

უნივერსიტეტის სტუდენტებისადმი, ზოგადად ახალგაზრდობისადმი იყო მიმართული საქართველოს წმ.ანდრია პირველწოდებულის ქართული უნივერსიტეტის რექტორის პროფესორ სერგო ვარდოსანიძის სიტყვები: „მე-19 საუკუნის 70-იან წლებში, 1874 წელს, ციურიხში შეიკრიბნენ ქართველი და სომეხი ახალგაზრდები და მოაწერეს ხელი მეგობრობის დეკლარაციას. ხელმოწერა მელნით კი არ მომხდარა, თითოეულმა ხელმომწერმა გაიჭრა თითი და სისხლით მოაწერა ხელი ამ მეგობრობის დეკლარაციას. იქ ეწერა, რომ კავკასიაში ეს ორი ხალხი ერთმანეთის მეგობრობით აშენდება, ისინი შექმნიან ძლიერ თვითმყოფად კულტურას, ხოლო ერთმანეთის მტრობით – დაიქცევიან. ჩვენ ამ გზით უნდა ვიაროთ. იუბილარი უნივერსიტეტი ამ გზის გამგრძელებელი იქნება და დარწმუნებული ვარ, ჩვენი ისტორიული მეგობრობა გაგრძელდება, განვითარდება ჩვენი სახელმწიფოს წინსვლისათვის“.

მამა ალექსანდრეს დალოცვის სიტყვები და რწმენა, რომ აუცილებლად აღდგება დრო, როდესაც არა ასეულობით, არამედ ათასეულობით სტუდენტი ისწავლის ჯავახეთში, რომ ადგილობრივ ახალგაზრდებს მიეცემათ საშუალება, აქ მიიღონ განათლება და ეს იქნება საწინდარი ჩვენი კუთხისა და ჩვენი ქვეყნის სიძლიერისა, გაუძღვათ სტუმრებს საერთო საცხოვრებლის დათვალიერებისას.

წინ იუბილეს დასკვნითი ღონისძიება იყო, მაგრამ ახალქალაქში, საერთო საცხოვრებლის ეზოში გამართული შეხვედრა საკმარისი აღმოჩნდა იმისთვის, რომ გამოკვეთილიყო მთავარი: უნივერსიტეტი ადგას სტაბილური განვითარების გზას, წინ მიდის არა ინერციით, არამედ გააზრებულად, ნაბიჯ-ნაბიჯ. სახელმწიფო მხარს უჭერს უნივერსიტეტს და მის პროგრესს განიხილავს როგორც მდგრადი განვითარების მექა-

ნიშნს, როგორც განათლების ხარისხის გაუმჯობესებაზე ზრუნვას არა მხოლოდ ცენტრში, არამედ რეგიონების ჩართულობით. დაარსებიდან დღემდე არსებული სირთულეების მიუხედავად სახეზეა შედეგი, უქმად არ ჩაუვლია არც ერთი იმ ადამიანის შრომას, რომელიც საქმიანობდა უმაღლეს სასწავლებელში.

უნივერსიტეტს ბევრი ღირსეული სტუმრისთვის უმასპინძლია, მაგრამ არასდროს შეკრებილან ერთად ადამიანები, რომელთაგან თითოეულს თავისი განსაკუთრებული სიტყვა ეთქმოდა ზოგადად და უნივერსიტეტთან მიმართებით. ყველა სტუმარი სისხლხორცეულად იყო დაკავშირებული განათლებასთან, სახელმწიფოებრივ აზროვნებასა და მის აღმშენებლობასთან. ახალქალაქში გამართული საიუბილეო შეხვედრის მთავრი გზავნილი იყო მომავლისკენ ორიენტირება. რწმენა იმისა, რომ, როგორც რექტორმა აღნიშნა, ჯავახეთის მიწაზე, ამირანის გორასთან, აბულის მთის ძირში ადამიანების გულწრფელი ძალისხმევა შედეგს გამოიღებს და ჩამოყალიბდება მძლავრი საგანმანათლებლო კერა.

დასკვნითი ღონისძიება მესხეთის სახელმწიფო თეატრში გაიმართა. იუბილეს ამ ნაწილს განსხვავებული დატვირთვა ჰქონდა. 16 ნოემბერს უნივერსიტეტმა, როგორც ძლიერმა კერამ, გააერთიანა სახელმწიფო მოხელეები, (სამინისტროები, პარლამენტი, რეგიონული და ადგილობრივი თვითმმართველობის ორგანოები), მეცნიერები, აკადემიკოსები, საგანმანათლებლო დაწესებულებების, საქართველოსა და უცხოეთის უნივერსიტეტების წარმომადგენლები, სასულიერო და სამხედრო პირები, მეცენატები, საზოგადო მოღვაწეები, უნივერსიტეტის თანამშრომლები, სტუდენტები, კურსდამთავრებულები, ახალციხის მკვიდრნი. ასეთი წარმომადგენლობითი თავყრილობა ალბათ მხოლოდ 25 წლის ინტერვალით არის შესაძლებელი. შწორი არმოჩნდა შერჩეული ფორმატიც. თეატრის სცენაზე არ გამართულა კონცერტი, მაგრამ ცეკვებსა და სიმღერებზე არანაკლებ ემოციური აღმოჩნდა გამომსვლელთა სიტყვები.სავსე დარბაზი გარინდებული ისრუტავდა სცენაზე წარმოთქმულ თითოეულ სიტყვას, ფრაზას, რომელიც წარმოთქმისთანავე ისტორიის კუთვნილებად იქცეოდა და რომელთა უმრავლესობასაც, გადაუჭარბებლად შეიძლება ითქვას, ისტორიული პიროვნებები წარმოთქვამდნენ. ყველა გამოსვლა იყო დამუხტული დიდი ენერგიით, სიყვარულით, სიამაყით, რწმენით, იმ-

ედით, მაგრამ არც ერთი მათგანი არ გასცდენია აკადემიზმის ზომიერ ფარგლებს.

„მეოთხედი საუკუნე გავიდა მას შემდეგ, რაც საუნივერსიტეტო ცხოვრებით ცხოვრობს სამხრეთ საქართველო, ახალციხე, ახალქალაქი. ყველაფერი კი მე-20 საუკუნის 70-იანი წლებიდან დაიწყო, როდესაც თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტმა, მისმა ახალგაზრდა მეცნიერებმა კურსი სამხრეთისაკენ აიღეს. დაუვიწყარია მაშინდელი დღეები, უნივერსიტეტული ახალგაზრდა განმანათლებლები დაიძრნენ სამხრეთისაკენ, ყველაზე შორეულ სოფელშიც შეადწია ახალგაზრდულმა ენერჯიამ. მერე იყო ტერასების აღდგენა, ხერთვისის რესტავრაცია წლების განმავლობაში კიბერნეტიკის ინსტიტუტის მიერ, აწყური, ტამალის წმ. გიორგი, კუმურდოს ტაძრის გაწმენდა, უბრალოდ კოლმეურნეობებში სტუდენტთა საზაფხულო სემესტრები და მრავალი სხვა. დედაქალაქმა ხელახლა აღმოაჩინა მესხეთი, რომელიც ყოველთვის ჩვენი პატრიოტიზმისა და ეროვნული თვითმყოფადობის, ქართული კულტურის სათავეების სიმბოლო იყო“, - უნივერსიტეტის რექტორის, პროფესორ მერაბ ბერიძის თეატრის სცენაზე წარმოთქმული სიტყვა რეალურ დოკუმენტურ მასალაზე, ბრძანებებზე, დადგენილებებსა და გადაწყვეტილებებზე დაფუძნებული მოკლე ისტორიული ექსკურსით დაიწყო. ფაქტები თითქოს ცნობილი იყო, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ ბევრი რამ საზოგადოებამ პირველად მოისმინა. გახმოვანდა დოკუმენტები, მაგრამ ეს არ იყო მშრალი მასალა. რექტორმა გაიხსენა ყველა ის ღირსეული ადამიანი, რომლებიც წლების განმავლობაში ემსახურებოდნენ მესხეთის საგანმანათლებლო კერას და გარდაიცვალნენ. რექტორისთვის ჩამოთვლილი სახელები და გვარები არ იყო მხოლოდ თანამშრომლების სია, მერაბ ბერიძე იხსენებდა მეგობრებს, როგორც თვითონ უწოდა, თანამებრძოლებს, რომლებიც გვერდით დაუდგნენ და ერთგულად ემსახურნენ საერთო საქმეს. თეატრში საზოგადოებამ ერთგვარი ანგარიში ჩაიბარა იმ ადამიანისაკენ, რომლის პირადი ცხოვრების გზასაც ახალციხეში უნივერსიტეტის გახსნის, მისი ხელმძღვანელობის პირველივე დღეებიდან 25 წლის განმავლობაში სწორედ საუნივერსიტეტო ცხოვრება განსაზღვრავდა. ხაზი გაესვა უნივერსიტეტის მრავალმხრივ საქმიანობას: „საქართველო მრავალეროვანი ქვეყანაა. ეს, ისევე როგორც მრავალკონფესიურობა, ჩვენი სიმდიდრეა. უნივერსიტეტი ამ შემთხვევაში კულტურათა,

ტრადიციათა, ენათა კავშირებს სწავლობს და სახავს მათ სამომავლო თეორიულ თუ პრაქტიკულ პერსპექტივებს. სამცხე-ჯავახეთში სხვა ეროვნებებთან ერთად ორი ძირითადი ერი ცხოვრობს. ქართველებთან ერთად ჩვენს მხარეს აშენებენ სომხებიც, ამიტომ უნივერსიტეტისათვის ყოველთვის აქტუალური იყო ეს საკითხი. ჩვენ გვენდობა არა მხოლოდ ქართული, არამედ სხვა ეროვნებებთან ერთად სომხური მოსახლეობა“. გამოსვლის ბოლოს 25 წლის შემდეგაც გავლილი წლების, გაწეული შრომის, სამომავლო გეგმების, ზოგადად უნივერსიტეტის არსებობის მთავარ საყრდენადმერაბ ბერიძემ უმთავრესიდეის ერთგულება დაასახელა: „1990 წლიდან ჩვენი უნივერსიტეტის მისიას ვხედავდით გიორგი მერჩულის სიტყვებში: „ქართლად ფრიადი ქვეყანაა აღირიცხების, რომელსაცა შინა ქართულითა ენითა ჟამი შეიწირვის და ლოცვაჲ ყოველი აღესრულებინს!“

იუბილემდე რამდენიმე დღის წინ უნივერსიტეტის თანამშრომლებსა და სტუდენტებს შეხვდა და დალოცა საქართველოს კათოლიკოს პატრიარქმა, უწმინდესმა და უნეტარესმა ილია მეორემ. რექტორმა ერთგვარი ანგარიში ჩააბარა მის უწმინდესობას 25-წლიანი საქმიანობის შესახებ. თბილი, საქმიანი, დაუგოწყარი შეხვედრის შემდეგ კიდევ ერთი საჩუქარი იყო პატრიარქის მილოცვა, რომელსაც გაცნო საზოგადოება.

სადამოს ვერ დაესწრნენ, თუმცა გულთბილი მილოცვებით საკუთარი დამოკიდებულება გამოხატეს საქართველოს პრემიერ-მინისტრმა ირაკლი ღარიბაშვილმა, საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარემ დავით უსუფაშვილმა, პარლამენტის წევრებმა.

საიუბილეო სადამოწე ითქვა არაერთი სამადლობელი სიტყვა, ბევრი ადამიანისადმი გამოიხატა მაღლიერება სხვადასხვა ფორმით. უნივერსიტეტის განვითარებაში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისათვის უნივერსიტეტის მედლების პირველი მფლობელები გახდნენ საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების მინისტრი თამარ სანიკიძე, აკადემიკოსები როინ მეტრეველი და ვლადიმერ პაპავა, უნივერსიტეტის დეაწლმოსილი პედაგოგები ნათელა ბერიძე და თინა იველაშვილი. ერთ სცენაზე თბილისის სახლმწიფო უნივერსიტეტის, ანუ იმ უმაღლესი სასწავლებლის ყოფილი და ამჟამინდელი რექტორების ყოფნა, რომლის წიაღშიც იშვა ჯერ ახალციხის, ხოლო შემდეგ ჯავახეთის ფილიალები, ადასტურებდა იმ ტრადიციე

ბისადმი უწყვეტ ერთგულებას, რომელიც არსებობდა საქართველოს პირველ უნივერსიტეტში, დედაუნივერსიტეტში და რომელზე დაფუძნებითაც დაიწყო ფუნქციონირება სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტმა. იუბილარმა სასწავლებელმა უამრავი საჩუქარი მიიღო. ისეთი, როგორც ეკედრებოდა სტუმრებს და მასპინძელს: ფერწერული ტილოები, უნიკალური გამოცემები, ადრესები.

მესხეთში სასულიერო ცხოვრების აღმავლობას დაემთხვა საგანმანათლებლო კერის ჩამოყალიბება. ერთად იღვწოდნენ პროფესორები და ბერები, მართლაც რომ შეზრდილი იყო სულიერი და ხორციელი სიკეთე. ახალციხისა და ტაო-კლარჯეთის მიტროპოლიტის, მეუფე თეოდორეს, ცაგერისა და ლენტეხის მიტროპოლიტის, მეუფე სტეფანეს მიერ გამოხატული დამოკიდებულება ორ ათეულ წელზე მეტი ხნის განმავლობაში უნივერსიტეტსა და ეკლესიას შორის მჭიდრო და უწყვეტ ურთიერთობებს დაეფუძნა: „ამ 25 წელმა თითქმის მთლიანად ჩემ თვალწინ გაიარა. მე 1989 წელს მოვხვედი ახალციხეში, 1990 წელს გაიხსნა უნივერსიტეტი და ჩვენთვის, ბერებისთვის, რომლებიც საფარის მონასტერში ვმოღვაწეობდით, უნივერსიტეტი განსაკუთრებულ ადგილს წარმოადგენდა. ხშირად ვსტუმრობდით მას, უნივერსიტეტის პროფესორები, სტუდენტები, ხშირად გვსტუმრობდნენ საფარის მონასტერში. ამის შემდეგ, ერთად ძალიან დიდი გზა განვვლეთ“, - აღნიშნა მეუფე თეოდორემ.

უნივერსიტეტში გამოყენებითი ხელოვნების ფაკულტეტის დაარსების პირველივე დღეებიდან სტუდენტების ნამუშევრები მიზნობრივად ეკლესია-მონასტრებისთვის მზადდებოდა. ამ მხრივ განსაკუთრებით ჭულევის მონასტერი გამოირჩევა, რომელსაც მაშინ წინამძღოლობდა ცაგერისა და ლენტეხის ამჟამინდელი მიტროპოლიტი, მეუფე სტეფანე. მეუფემ გამოკვეთა უნივერსიტეტის განსაკუთრებული მნიშვნელობა, ისაუბრა როგორც პირველმა კურსდამთავრებულმა: „მქონდა დამთავრებული პოლიტექნიკური ინსტიტუტი თბილისში, მაგრამ როდესაც ეს უნივერსიტეტი გაიხსნა, გადავწყვიტე ჩამებარებინა, თავიდან ბოლომდე გამეგლო ყველაფერი, რაც კი აქ ხდებოდა, ჩემ თავზე გამომეცადა. მაინტერესებდა, რამდენად რეალური იქნებოდა უნივერსიტეტი ახალციხეში, შემიძლია ვთქვა, შედგა ეს უნივერსიტეტი ყველანაირად. მადლობა ბატონ მერაბს, რომელსაც განსაკუთრებული ღვაწლი აქვს, რომ ეს ყველაფერი

კვლავ გრძელდება, მადლობა პროფესორ-მასწავლებლებს, იმ გარდაცვლილ პროფესორ-მასწავლებლებს, რომლებიც დიდ ღვაწლში იყვნენ“.

თვითმმართველი ორგანოების მესვეურებს ჰქონდათ საშუალება, შეეფასებინათ უნივერსიტეტის ფუნქცია რეგიონის, მუნიციპალიტეტის თუ ქალაქის განვითარების კონტექსტში. დაფიქსირდა თანამშრომლობის სურვილი და მზადყოფნა.

სამცხე-ჯავახეთის უნივერსიტეტის განვითარების მხარდაჭერად აღიქმებოდა საქართველოს სხვადასხვა უნივერსიტეტის წარმომადგენელთა სტუმრობა. თსუ-ისა და საპატრიარქოს უნივერსიტეტის ხელმძღვანელთა გარდა სადამოს ესწრებოდნენ: აკაკი წერეთლის სახელმწიფო უნივერსიტეტის რექტორი, პროფესორი გიორგი ღვთაძე, სოხუმის უნივერსიტეტის რექტორი, პროფესორი ჯონი ავაქიძე, გორის სახელმწიფო სასწავლო უნივერსიტეტის რექტორი, პროფესორი გიორგი სოსიაშვილი, თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის რექტორის მოადგილე პროფესორი გიორგი აბესაძე, ბათუმის შოთა რუსთაველის სახელმწიფო უნივერსიტეტის რექტორის მოადგილე პროფესორი ინგა შამილიშვილი, ბათუმის ხელოვნების სასწავლო უნივერსიტეტის რექტორი პროფესორ ერმილე მესხია. რექტორები ხაზს უსვამდნენ, თუ რამდენად ძნელია საქართველოს რეალობის გათვალისწინებით არა მარტო გაუძლო სირთულეებს, შეინარჩუნო სიცოცხლისუნარიანობა, არამედ გადადგა სასიკეთო ნაბიჯები, განავითარო მიღწეული. სამცხე-ჯავახეთის უნივერსიტეტი შეფასდა წარმატებულ საგანმანათლებლო კერად.

სტუდენტთა სახელით მიულოცა სასწავლებელს 25 წლის-თავი იურიდიული ფაკულტეტის სტუდენტმა ლევან აფციაურმა. გამონჩდა, რომ ქალაქი გრძნობს სტუდენტური ცხოვრების ხიბლს, სტუდენტები – უნივერსიტეტის პროგრესს: „**მიხარია, რომ ვარ ერთ-ერთი იმ თაობის წარმომადგენელი, ვისაც უსწავლია, ან სწავლობს ამ უნივერსიტეტში და ატარებს სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტის სტუდენტის სახელს. მინდა მადლობა გადაგუხადო ჩვენს რექტორს და თითოეულ ჩვენს პროფესორ-მასწავლებელს იმ შრომისთვის და ღვაწლისთვის, რომელიც მათ სტუდენტური ცხოვრების ჩამოყალიბებაში გასწიეს. მინდა ასევე დიდი მადლობა გადაგუხადო ყველა იმ ადამიანს, ვისაც წვლილი მიუძღვის ჩვენი უნივერსიტეტის დაარსებაში. უნივერსიტეტი განიცდის მუდმივ**

პროგრესს და მასთან დაკავშირებულ თითოეულ ადამიანს აძლევს საშუალებას განვითარებისა და პროფესიონალად ჩამოყალიბებისა“. ისტორიის სპეციალობის სტუდენტის ვიქტორია მინასიანის სიტყვებს მის შემდეგ თითქმის ყველა გამომსვლელი შეეხო. დაბნეულობა დაემოცია თითქოს მოუხდა კიდევ მის გამოსვლას. ვიქტორიამ თავი დახვეწილი ქართულითაც მოიწონა და პროფესიაში წარმატებიტაც: „ჩვენს უნივერსიტეტში პირველი ნაბიჯები გადავდგი, როდესაც ჩავირიცხე ქართული ენის მოსამზადებელ პროგრამაზე. ალბათ იმ დროს, ერთ წინადადებასაც კი ვერ ვამბობდი უშეცდომოდ. მაგრამ დღესდღეობით, ქართულად თავისუფლად ვლაპარაკობ და ვარ წარჩინებული სტუდენტი. ეს არის ქალბატონი ნათელა ბერიძისა და ყველა ჩემი უსაყვარლესი ლექტორის დამსახურება. მრავალწლიანი გამოცდილების მქონე ლექტორებთან ურთიერთობამ, სწორედ ეს შედეგი გამოიღო. ყველა იმ სტუდენტი სახელით, ვინც ისწავლა და სწავლობს ქართული ენის მოსამზადებელ პროგრამაზე, დიდი მადლობა მინდა გადაგიხადოთ სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტის რექტორსა და პროფესორ-მასწავლებლებს“.

უნივერსიტეტმა ბევრი უცნობი ადამიანის ცხოვრების გზა მესხეთში გადაკეთა და მათ მეგობრობას ჩაუყარა საფუძველი, ბევრის მეგობრობა რთულ ცხოვრებისეულ კატაკლიზმებში გამოსცადა და გამოაწრთო. ყველა დროში წარმატებულ საქმეებს ადამიანური ურთიერთობები ამყარებდა. უნივერსიტეტს იუბილე მიულოცეს ცნობილი სახელებისა და გვარების პიროვნებებმა, რომლებმაც საზოგადოების წინაშე გამოსვლა ერთადერთი ლეგალით – მეგობრის სტატუსით ისურვეს: „პროფესორი, დოქტორი თუ სხვა წოდება ამ წუთში არ მაინტერესებს. მე განხლავართ მერაბ ბერიძის მეგობარი. განხარებული ვარ, რომ ჩემი მეგობარი, სახელოვანი კაცი ამ უნივერსიტეტის რექტორი განხლავთ და უდგას ისეთ დიდ საქმეს სათავეში, როგორც არის ეს ჩვენი უბრწყინვალესი უნივერსიტეტი. ილია ჭავჭავაძე ბრძანებდა მესხეთის შესახებ: „ჩვენი ყოფილი ცხოვრება აქ აყვავებულა, ჩვენ სიცოცხლეს აქ უჩქეფნია, ჩვენი ერის ძლიერებას აქ აღუმართავს თავისი სახელოვანი დროშა, ეს მიწა, ყველა გოჯი, გაჟღენთილია ქართველი კაცის სისხლითა და ძვალით.“ ამიტომ უადრესად საპატიო მიწაა ეს მიწა. აქ ჩემი წამოსვლა იყო დღესასწაული, ერთი ის, რომ ვესწრები სახელოვან იუბილეს, მეორე ის, რომ

მოვდიოდი მესხეთის მიწაზე. არ შემიძლია არ აღვნიშნო, ურთიერთობა, რომელიც მქონია ამ ბრწყინვალე უნივერსიტეტთან, მის პროფესორ-მასწავლებლებთან“ - აღნიშნა პროფესორმა ელდერ ნადირაძემ. ნაყოფიერი და აქტიური საქმიანი ურთიერთობის საფუძვლად იქცა ასევე თბილი პირადი ურთიერთობები რექტორსა და კახური ტრადიციული მეღვინეობის დამფუძნებელ, გენერალურ დირექტორ ზურაბ ჩხაიძეს შორის, რომელმაც გადატვირთული სამუშაო რეჟიმის მიუხედავად, „ბული გულობდესო“ და ვერტმფრენით ჩამოუსწრო საიუბილეო საღამოს: „აქ ბევრი ისაუბრეს, მაგრამ ჩვენი კუთხით წარმოგიჩენთ ბატონ მერაბს, რომელმაც გარკვეული წვლილი შეიტანა ჩვენი კომპანიის განვითარებაში. ის გახლავთ ჩვენი უხუცესთა საბჭოს გამორჩეული წევრი. მინდა იმ გაწეული დახმარებებისათვის, ხმამაღლა, საჯაროდ მადლობა გადავუხადო. არცერთი მნიშვნელოვანი საკითხი ჩვენს კომპანიაში არ დაგეგმილა, რომ არა მისი გამოცდილება. აქვე მინდა აღვნიშნო, რომ ზუსტად მისი დაუღალავი შრომით, ჩვენ ამ რეგიონში ორჯერ ჩავატარეთ კონფერენცია მიძღვნილი თამარ მეფისადმი, ვალეში დაახლოებით ხუთი წლის წინ და ორიოდე წლის წინ უნივერსიტეტში. მადლობა ამისთვისაც. გარდა ამისა, ფესტივალ „ქართული სულის“ ფარგლებში ჩატარდა ღონისძიება და ბატონ მერაბს მიენიჭა „დიდი მესხის“ წოდება. მინდა გითხრათ, რომ ძალიან კარგად ერკვევა ღვინოში ბატონი მერაბი. ვისურვებ, რომ ის ჩანაფიქრი, რაც აქვს მას, რომ სამცხე-ჯავახეთის რეგიონი განვითარდეს როგორც მეღვინეობის რეგიონი, ეს გახლავთ აკვანი ქართული მევენახეობისა, აესრულებინოს.“

მეგობრობამ უფრო მომიყვანა, ვიდრე პარლამენტის წევრობამო, - აღიარა თემურ ჭკუასელმაც, რომელიც, როგორც მწერალი, ადრეც სტუმრობდა უნივერსიტეტს. დაუვიწყარი იყო შემოქმედებითი საღამო დამსწრეთათვის და, როგორც აღმოჩნდა, მწერლისათვისაც: „ჩამოვედი როგორც ბატონი მერაბის დიდი ხნის მეგობარი. ჩამოვედი იმიტომ, რომ ვთვლი - ეს უნივერსიტეტი ჩემი მეგობარია, მთელი უნივერსიტეტი. რამდენიმე ხნის წინ აქ შეხვედრა მომიწყვეს, ბრწყინვალე შეხვედრა, ძალიან ამაღელვებელი. როგორც დღეს სცენაზე იდგა ჩვენი სომეხი ეროვნების გოგონა, ბრწყინვალე გოგონა, რომელსაც შევეციცინებდით თვალებში მისი ბრწყინვალე ქართულის გამო, მაშინაც გამოვიდა ერთი სომეხი გოგონა, რომელმაც ჩემი

მოთხრობა გააჩნია ქართულად და გააჩნია ბრწყინვალედ. ეს იყო ამბულელებელი . . . დღეს მანქანით რომ მოვიდიოდი, რადიოთი ვისმენდი გადაცემას „წარმატების ფორმულა“ . . . შემიძლია ის ვთქვა, რომ 25 წლის წინ იწყება ის წარმატების ფორმულა, რომელიც დაიწყო ბატონმა მერაბმა და ეს 25 წელიწადი გრძელდება. წარმატების ფორმულაა ყველა ის საქმე, რაც ამ უნივერსიტეტმა გააკეთა, წარმატების ფორმულაა თუნდაც ის, რომ სომეხი ეროვნების გოგონა ლაპარაკობდა ასეთი ქართულით, წარმატების ფორმულაა ყველა ის პროფესორ-მასწავლებლები, რომლებიც ამ უნივერსიტეტში მოღვაწეობენ, რომლებიც ჩამოდიან თბილისიდან, აქაური ადგილობრივები, სტუდენტები. მე ვნახე წიგნი, რომელიც მაჩუქეს და რომელსაც ჰქვია „სიყვარულის უნივერსიტეტი“. ძალიან კარგი სახელმწოდებაა „სიყვარულის უნივერსიტეტი“, მაგრამ ერთი წამით დავფიქრდეთ და ვთქვათ, რომ ამ წარწერის ნაცვლად შეიძლება ეწეროს: „სამცხე-ჯავახეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტი - საქართველოს იმედის უნივერსიტეტი“. მართლაც საქართველოს იმედის უნივერსიტეტია“.

იუბილეს მთავარი თავისებურება ის გახლდათ, რომ წარსულზე მეტად მომავალზე გამახვილდა ყურადღება. საზეიმო ნაწილს საქმიანიც მიემატა, რამაც შესაძლოა უახლოეს მომავალში თავისი შედეგები გამოიღოს. უნივერსიტეტის მხრიდან დასმულ პრობლემებს, საჭიროებებს გამოეხმაურა საქართველოს პარლამენტის წევრი, ზაქარია ქუცნაშვილი: „ახალქალაქში საერთო საცხოვრებლის შემდეგ, დიანაც, ახალციხის სტუდენტთათვისაც უნდა იყოს საერთო საცხოვრებელი, რომ შეჭირვებული ოჯახების სტუდენტებმა შეძლონ ჩამოსვლა რეგიონში საქართველოს სხვადასხვა კუთხიდან და შეძლონ აქ ცხოვრება, აქ სწავლა“.

სადამო დასასრულამდე ისე მივიდა, რომ დარბაზი არ დადლილა. ახალციხემ ერთი ისტორიული დღე მიიმატა. საიუბილეო სადამო უნივერსიტეტის რექტორმა პროფესორებისადმი მადლობის სიგელების გადაცემით დაასრულა. როგორი მრავალმხრივიც არ უნდა იყოს უნივერსიტეტის საქმიანობა, ის მიმართულია სტუდენტისაკენ და ეფუძნება პროფესორ-მასწავლებელთა დეაწლს, ყოველდღიურ შრომას, ხშირად მათ თავგანწირვამდე მისულ სამსახურს. იუბილემ დაადასტურა, რომ ასე იყო 25 წლის წინ, ასეა დღეს და ასე იქნება უახლოესი 25 წლის განმავლობაში.